

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Lvcaë Cap. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

lūm quòd ex sua sola fide vnusquisque saluaretur, sed etiam quòd ex mea fide de alterius salute alter quoque saluaretur. Hic enim ex fide patris filia mortua resuscitatur & salua facta est. Si ergo ex sola fide patris saluata est filia, & hoc exemplo sola fides ad omnia à Deo impetranda valere debet; sequetur quòd sola fides non credenti tantū, sed & omnibus pro quibus credere velit, salutem impetret. At qui nec ipsi heretici hoc dicere audent. Nihil ergo hic locus pro fide iustificante facit. Deinde non docet hic locus ex sola fide hoc beneficium impetratum fuisse: sed quū prius hic Archisynagoga & humilitatē multā ostendisset (*procidit enim ad pedes Iesu*) & oratione ardenti vsus fuisset (nam *deprecabatur eum multum*, ait Marc. cap. 5.) nunc autem audita morte filiae dubitare cœpisset, hortatur eum Christus ad solam fidem, quia illa sola labefactari cœpit; non quia propter illam solam beneficium, quod petijt, collaturus esset, sed quia sine firma fide collaturus non esset.

IN LVCÆ CAP. 9.

7. *Eo quòd diceretur à quibusdam, quia Ioannes surrexit à mortuis, &c.*

PROPTER has populi Iudaici varias dubitationes de Christo, & quia Matth. 14. Herodes existimabat Christum esse Ioan. Baptistā à mortuis resurgentē, & quia Matth. 16. alij Christum esse Ieremiā aut aliū Prophetam existimarunt, & deniq; quia Ioan. 1. Pharisei interrogant Ioan. Baptistam an esset Elias, Calu-
nus

nus in comment. Harmoniæ suæ ad cap. 14. & 16. Matth. & in hunc locum, & in comment. super Ioan. cap. 1. & cap. 9. constanter docet Iudæos & ipsos maxime Phariseos credidisse transmigrationem animarum in corpora, quam olim Pythagoras docuit. Ex quo Phariseorum errore præsupposito, contra errores Synagogæ, & consequenter Papatus, variam disputandi occasionem arripit. Sed totam hanc de Iudæis opinionem falsam planè & vanam esse solidis argumentis Franciscus pro-
 Iudæi non crediderunt animarum transmigrationem.
 bat Toletus in comment. in Ioan. cap. 1. Quorum præcipuum ferè istud est: Pharisei pro certo credebant resurrectionem mortuorum, ut apparet Act. 23. clamante Paulo se *ut Phariseum de resurrectione mortuorum iudicari*. Atqui resurrectio mortuorum, quæ singulos cum singulis animabus in corporibus proprijs resurgere ponit, transmigrationi animarum ex diametro contraria est. Deinde nec hic locus nec alij citati illam Iudæos opinionem habuisse docent, sed planè contrarium. Nam hinc alij putabant aut Ioan. Baptistam aut aliquem Prophetam à mortuis resurrexisse, qui Christus esset; alij Heliam apparuisse, quem non adhuc esse mortuum ex Scripturis suis sciebant. Resurrexisse aliquem opinabantur cum corpore proprio, non defuncti cuiusquam animam in Christum migrasse. Sic Christum aut Ioan. Baptistam Eliam esse potuisse opinabantur, non quòd anima Eliæ in Christum migrasset, sed quòd hic Christus ipsemet Elias esset. Sanè nec hunc errorem Christus illis vnquam improperavit, nec Clemens Rom. Const. Apost. lib. 6. cap. 6. vel Epiph. hæc. 16. vbi Iudæorum errores enumerantur, de hoc errore vllū verbū faciunt. Iosephi verba de bello Iud. lib. 2. cap. 7. vbi scripsit Phariseos existimare
 bo-

bonorum animas in corpora transfigrare, magis declarat Antiq. lib. 18. cap. 2. eorum sententiam fuisse, quod bonorum animæ facile ad corpora redirent. j. ex mortuis resurgerent, vt hîc de illis Lucas refert. Tametsi verò Iudæi hodie hoc errore laborant, non sequitur vlllo modo etiam Christi tempore eodẽ errore eos laborasse. Recentiores quippe Iudæi non bonorum tantum sed & impiorum animas transfigrare existimant, multisque alijs erroribus laborant à quibus Iudæi Christo veniente immunes erant. Est igitur vanum & fabulosum, Iudæos, Christo veniente, errore hoc Pythagorico laborasse.

54. *Domine, vis dicamus vt ignis descendat de cælo, & consumat illos?*

ARRIPIT hîc occasionem Calvinus eorum pietatem taxandi qui Sanctorum Patrum exempla imitari student. *Hîc (inquit) videmus quò nos impellat stulta sanctorum patrum imitatio. Quare verò istud? Obtendunt (inquit) Iacobus & Ioannes Eliæ exemplū, sed non attendunt quantum ab Eliæ differant. Non bene examinant zeli sui intemperiam: ad Dei vocationem non respiciunt. Hæc ille.* Sed primū aperte mentitur, quum ait Apostolos obtendere Eliæ exemplum. Nullam Eliæ mentionem faciunt: ergo eius exemplū non obtendunt. Illud quippe obtendimus quod ad facti nostri vel rationem vel exculationem disertè proferimus. Deinde etsi conijcere liceat ad exemplū Eliæ eos hoc petijisse, tamen neque ex coniectura fas est Apostolos condemnare, neque hæc coniectura firma est. Elias quippe ad suam tutelam, suoque voto in regios milites, qui ad eum capiendum venerant,

SS. Patrū
imitatio
defen-
ditur.

nerant, ignem de celo impetrauit. Apostoli neq; suam sed magistri sui causam agunt, neque ad suum votum sed ad Christi beneplacitum ignem de celo perunt. *Vis* (inquiunt) *ut dicamus ut ignis descendat de celo?* Rem totam voluntati Christi relinquunt. Hoc discrimen Calvinus eludere conatur. *Quantum* (inquit) *dubium est, putentne sibi in manu esse potentiam, an sibi à Christo dari petant; mihi tamen hoc magis probabile est, quòd stulta fiducia elati, modò annuat Christus, ad exequendam vindictam se armatos esse non dubitent.* Hæc ille. Contra aperta Apostolorum verba in dubium vocat, an ignem è celo deuocandi potentiam sibi in manu esse putent (sicuti in manu Eliæ erat, hanc illi potentiam Deo concedente) an sibi à Christo dari petant: & illud prius magis probabile existimat, quum disertissimis verbis hanc à Christo potentiam petierint. Dixerunt enim, *Vis ut dicamus*, id est, placetne tibi ut nos iubeamus. Si enim tibi placet, & tu fieri id vis, nos illud exequemur. Elias autem, cuius exemplum Apostolos hîc obtendere Calvinus mentitur, quum milites regios occidere vellet, nò dixit, Domine, vis ut dicam ut ignis descendat de celo; sed dixit, *Si homo Dei ego sum, descendat ignis de celo.* Elias ergo simpliciter, quatenus homo Dei est, hoc iubet. Apostoli si Christus velit, non aliter, iubere parati sunt. Nò dicunt, Si nos Apostoli sumus, descendat ignis. Sed si tu vis ut dicamus, quòd ignis descendat, parati sumus hoc dicere. Planum igitur & perspicuum est, quòd à Christo hanc sibi potestatem dari petunt, non eam sibi in manu sua esse putant.

Deinde non ideo Christus Apostolos reprehendit quòd quasi Eliæ imitatores esse vellent, & Patrum suorum exempla præposterè sequi; sed quòd

Apostoli
contra
procacitatem
Caluini
defen-
duntur.

2. Reg. 1.

Patrum
imitatio-
ne in
Christus
non re-
prehendit.

Conse-
quentia
Caluina-
na ab-
furditas.

quod non aduerterent se huiusmodi Patrum non esse filios, nec ad illum spiritum pertinere quem illi acceperunt, seueritatis scilicet, quæ in timore suos contineret (quæ fuit veteris populi disciplina) sed ad spiritum mansuetudinis & misericordie, quæ per amorem alliceret, qui Euangelicus spiritus est. Sic enim illorum temeritatem corrigit: *Nescitis cuius spiritus estis*, id est, nescitis quem spiritum habere debeatis, videlicet Euangelicum, non legalem; mansuetudinis, non seueritatis, denique ad ædificationem, non ad destructionem. Nam & ego magister vester *non veni animas perdere, sed saluare*. Hic est germanus huius loci sensus. Nulla igitur est ista consequentia: Apostoli & noui testamenti ministri non debent veteris testamenti Patres in eo quod illius testamenti statum concernit imitari, quia diuersus est vtriusque testamenti spiritus, diuersa ratio: ergo filij noui testamenti, Christiani fideles, non debent imitari pia exempla Sanctorum Patrum eiusdem testamenti. Hæc est Caluini consequentia vana & improba. Nos, quum Sanctorum Patrum exempla sequimur, eiusdem testamenti & status Patres sequimur, qui eundem Spiritum acceperunt quem nos; ideoque quum eos imitamur, dici nobis non potest: *Nescitis cuius spiritus estis*. Ac per hoc factum istud Apostolorum nihil prorsus contra fideles Christianos facit, qui Sanctorum Patrum exempla pie ac studiose imitantur. Adiungit alium locum ex Ioan. 4. cap. de Samaritanis, qui suorum Patrum prætextu idololatriam suam fucabant. Sed quum ad eum locum ventum fuerit, ei respondebitur.